

Filip Tamás

TITOK ÉS EMLÉKEZET

Iramszarvasok közt sétálok képzeletben
ezen a vérengző furcsa hajnalon.
Nézem, ahogy zuzmót legelnek, és
a felkelő nap árnyékát próbálom
papírra vetni; reménytelen.

Széttépem fecnikre és a szélbe szórom.
A fecnik nem látszanak a havon.
Megfeledekzem róla, hogy csak képzelődöm,
és komolyan azt hiszem, van szél és nap,
vannak szarvasok. Pedig csak
nem fogadott hívásaim vannak
egy konok adományvonaltól.
És szemhéj mögött készülő filmjeim.

A rendező azt mondja, essen az eső.
És hó esik, de nincs semmi baj.
Ma mindennek arról kellene szólania,
mit kezd egymással titok és emlékezet.

Lyukasóra, 2016/3.

■ Filip Tamás 1960-ban született Budapesten. Verset ír.

Czakó Gábor

HÁROM RECCSENÉS

Pipás Böske utolsó kívánsága ugyan mi más lehetett volna, minthogy
elszívhasson még egy tömés dohányt?

Az ítélethirdető bíró beleegyezett, a pirosképű hóhér morgott: – Leg-
följebb tíz perc.

– Miért éppen tíz? – kérdezte halkán a bíró.

– Mert annyi elég, rablógyilkosnak elég, bíró elvtárs. Nézzen rá!
Ha megengedné neki, ez képes volna holnap reggelig színi egy tömés
dohányt!

Pipás Böske tényleg rablógyilkos volt, mégpedig háromszoros, élete-
halála párjával, Bandival együtt, aki két hete ugyanezen a Menyasszo-
nyon szenvedett ki, amelynek tövében most Böske ült, és tömte a pipáját
a bilincsel kezével. Háttal ült az egyetlen oszlopból álló bitónak. Vál-
la fölött oda is vakkantott: – Bocs!

Neki a Menyasszony Vőlegény lesz. Nem nézett rá, látta eleget, ami-
kor a kockatermetű fegyőrnők lekísérték ide, a Halál Udvarára. Kútjába
inkább, mert annyira szűk volt, hogy Böske alig tudott úgy leülni a tég-
lázott földre, hogy ne lásson semmit és senkit, csak az eget.

Micsoda ég az, amiből semmi sem látszik?!

Éjjel nem aludt semmit. Az ablakhoz szorított arccal próbált kilesni
a ferde külső deszkaborítás fénynyílásán át. Egy messzi toronyóra kon-
gatta az időt: minél többet jelzett, annál kevesebb maradt belőle...

Három óra tájban a rácson túl derengeni kezdtek a felhők. Képzete-
tében mindenfélék, lapos meg tornyos, iramló és lomha. Az alsók – pa-
ripák és sasok? – keletre özönlenek, a fölöttük lévőek – hajók? – nyugatra,
és mind egymás hegyén-hátán... Valóságos látványában azonban mintha
nemcsak zárva volna az ég, de el is volna torlaszolva, még egy árva csillag
sem fuldoklik a feketeségében. Mintha csapda volna, akár a patikus la-
kása, ahova utoljára törtek be Bandival. Már mint Bandi mászott be az
ablakon, Böske pedig vigyázott, és támasztotta a létraként alkalmazott
kerítésajtót, majd rakta zsákba, hordta a trafóház mögött várakozó tali-
gára a szajrét. Az elhagyott bikaistállóban rongyokkal betömtek az abla-
kot, hogy ne szökjön ki áruló lámpafény, aztán hatalmas muriba kezdtek.
A tömérdek pénz és ékszer mellett került a patikustól kolbász és szalámi,
meg olyan különös italok, amelyeknek a címkéjét sem tudták kibetűzni.

Finomak voltak, jaj, de finomak! Magyarországon olyant biztos nem kóstolt soha senki! Még a patikus sem, mert bontatlan üvegek voltak. Ugyan mire tartogatta? Bandinak? Nekünk? Már az a buli, az a szivornya megérte!

Fölpöfékelt néhány füstkarikát, hadd vegyüljenek, hadd sokasodjanak.

Szegény Bandi! Már nem szegény, oda ért már, ahová igyekezett. Ahová én is tartok. Ezt többször elmondta magában, mert Bandi nélkül mit ér az élet?

Hová?

– Hess! – kiáltotta hangosan a szemtelen belső kérdésre.

Amikor a smasszer-csajok érte jöttek, akkor a felhőkre már vetett valami fényt a túloldalról a Hold, amelytől megvadultak, szédítően kavargtak, a lovak halakká olvadtak, a hajók macskákká és falevelekké, az egyik semmilyen maszat tulipánná, de nem nyitottak utat semerre.

– Letelt – szólt a bíró.

– Igenis! – felelt a hóhér. – Nálam még van tíz másodperc, kilenc, hét, igen, rögtön vége.

Nem fogy, nem ürül, hanem telik? Mivel fog megtelni?

Fölnevetett. Az jutott eszébe, hogy az akasztottak összecsinálják magukat: no, ezt hagyom rátok!

A pribékek megragadták Pipás Böskét. Mindkét bilincset egyetlen folyamatos mozgással kikattintották, majd összekapcsolták a háta mögött, és derékszíjának vaskarikájára fűzték. Két lábát összeszíjazták, fölemelték a sámlira, miközben főnökük már a fejére is húzta a csuklyát, majd nyomban utána rántotta a hurkot. Szakszerűen meg is húzta, hogy a nő álla alatt elakadjon.

Egy pillanatnyi szünet támadt. Majdnem mint abban a percben, amelyben a hajdani bíró eltörte a pálcát... No, ez most elmaradt, talán megdrágult a pálca, meg amúgy is feudális csökevénynek számított, ezért csak a másodpercnyi szünet maradt az avult szertartásból.

A reccsenés a régiek hangzását ismételte, a sóhaj pedig beszorult a törött gégebe:

–Uram Jéz...!

A gége és a csigolya reccsenéséhez tartozott egy harmadik is, az ártatlan meggyfapipáé a téglán: ripityára tört a hóhér vasalt bakancsa alatt.

Magyar Napló, 2016/5.

Király László

AZ EMBER ÁLMA

Az ember álma: egy ló. Egy patak.

Ezeréves cseresznyefák

a szentkorona formájú dombon,

kinek lábánál

vaddisznó-különítmények kukoricáznak

hajnali ezüst félhomályban.

Hörögve-röfögve. Hadakozva.

Velünk, az álmainkkal.

Csemegéző betolakodóim – ízlelgeti

ötletét a csósz: a kölyök-poéta.

Bátrak bátra a dombon –

zsenge még, és nem tanult félni.

Hörögő gyáva had! – alakul a vers,

míg kunyhót épít (a költő),

engedelmes mogyoróágból,

büroklevel-tetővel, látod-e, martilapuval,

Kibéd s Várad között, a hegyek árnyékában.

Ez az ember álma.

Az ember álma: önmaga.

A halálig hű németjuhász nevét, persze,

elfűjták közben istenek szelei,

ezer-kétezer nap után – mint testvérünk nevét,

ki már a Holdban lakik, ott.

És a gyermek a minden hajnali úton

megnevezi – félelmet üzve, és külön-külön –

az útmenti fákat, bokrot, fűvet,

és a part éles köveit,

és a hírzengő vasúti sínpárt... –

s amikor feltűnnek az őrház fényei,

tudod, ott a Kacsauosztatonál,

szorongva veszi birtokba aznap életét.

A költő – ki majd lesz belőle...

Az ember álma, minden hajnalon,

a Tízestendős Öreg,